

[Frode Jakobsen.]

nakkede, endnu mere ubøjelige, fordi Danmark og Sverige giver dem et opmuntrende ord.

Men skulle det ikke have virkning, at vi siger til USA: vi har set jer, amerikanerne, som vore ledere, som ledere for det, som vi måske med for megen selvglæde har kaldt den frie verden, men det lederskab er i fare, for vi kan ikke følge jer i den krig; vi anser den for ond, vi anser den for dum?

Det er amerikanerne selv ved at indse. De tøver. De har heller ikke rigtig mod til at afvikle. Der skal jo også mod til at sige: vi tog fejl, og det har kostet nogle millioner mennesker livet. Men den erkendelse er på vej.

Skældsord fra Amerikas fjender hjælper ikke den erkendelse på vej. Der er kun én ting, som hjælper udefra. Det er, at amerikanerne ser, at deres venner — og dem hører vi jo til — vender sig i angst og sorg bort fra dem. Det er kommet dertil, at det halve USA er enigt med os, som fordømmer den krig, og den vil blive standset, når det tydeligt er mere end det halve USA. Enhver tilkendegivelse fra dem, hvis venskab ikke kan betvivles, vil hjælpe dem, som kæmper i USA for den samme sag.

Som en sådan tilkendegivelse, som den vægtigste i dag, betragter jeg anerkendelsen af Nordvietnam. Vi har ønsket meget, at vi kunne stå samlede om det, og derfor har vi i det udvalg, der har været nedsat, strakt os vidt for at nå til enighed. Regeringspartierne har talt om, at tidspunktet ikke var inde endnu. Derfor har vi spurgt efter et kriterium for det tidspunkt. Vi kunne godt være gået med til nogle måneders forsinkelse; hvis vi så kunne være blevet enige. Det svar, vi har fået fra udenrigsministeren, var, at tidspunktet var der, når krigen var forbi. Så er der ingen mening i det hele, for meningen var jo at komme med et bdirag til at få den krig standset. Anerkendelse bagefter, lige meget hvor rigtigt det vil være, er post festum.

Nu er det muligt, at nogen vil stå op og forklare, at nu er det nok snart forbi. Sådan er der blevet sagt i 25 år, og griber nogen efter den forklaring i dag; ja, så er det udflugter, som man søger. Men er der bevægelse i Paris, ja, så er der desto mere grund til at skubbe på. Det er nu, der skal handles.

Regeringen taler om forberedelse til et hjælpearbejde i Vietnam, når fjendtlighederne er ophørt. Det er udmærket. Det er vel oven i købet en socialdemokratisk idé. Det vil have vores fulde støtte, men at komme med det, når vi taler om anerkendelse af Nordvietnam, det er at ville tale om noget andet, det er at ville tale udenom, for det er nu, den krig raser; den krig, som det gælder om at få standset.

Poul Schlüter: På mange måder kunne det være fristende under andenbehandlingen af dette forslag at tage en række af de tanker, hr. Frode Jakobsen har rejst, op, men jeg må sige, at således som hr. Frode Jakobsen har talt her i dag, var det, han sagde, snarere et udtryk for en trøsbekendelse, end det var en politisk analyse, og derfor er det ikke så let at diskutere i dag med det ærede medlem.

Lad mig bare nævne et enkelt eksempel. Hr. Frode Jakobsen nævnte bl. a. i sin fortolkning af motiverne bag den amerikanske politik, at tusinder bliver dræbt for blot at bevare nogle amerikanske politikeres prestige. Jeg vil gerne sige, at når hr. Frode Jakobsen kan bruge en sætning af denne art fra denne talerstol i dag, så afslører hr. Frode Jakobsen en sådan ensidighed i bedømmelsen af den ulykkelige vietnamesiske tragedie, at man på det dybeste må beklage og være bekymret over, at han med disse synspunkter kan være sit partis ordfører.

Fra det konservative folkepartis side kan vi fuldt ud tiltræde betænkningen fra udvalget og statsministerens erklæring af 10. januar i år. Ligesom vi mente det under første behandling af dette SF-forslag til beslutning, mener vi i dag, at det under ingen omstændigheder vil kunne bidrage til et positivt forløb af fredsforhandlingerne i Paris, om det danske folketing nu ændrer den hidtidige danske holdning i spørgsmålet om optagelse af diplomatiske forbindelser. Vi tror snarere, det kunne skade tilvejebringelsen af en rolig atmosfære, og det er en rolig atmosfære, Parisforhandlingerne har brug for.

Vi ved jo alle, at Sverige har sine særlige forudsætninger; Sverige fører nu engang en neutral udenrigspolitik; og det stiller krav til Sveriges politik, som er anderledes end